

ΑΡΙΘΜΟΣ 7196/2007

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ 18ο

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Παναγιώτη Σπηλιόπουλο, Πρόεδρο Εφετών, Πάνο Πετρόπουλο-Εισηγητή και Ειρήνη Καλού, Εφέτες και από τη Γραμματέα Στυλιανή Τζανιδάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Σεπτεμβρίου 2007 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία ..... που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία εκπροσώπησε με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. ο πληρεξούσιος δικηγόρος της...

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ: Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού με την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, τον οποίο εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος του Στυλιανός Κοκολινάκης.

Ο ενάγων και ήδη εφεσίβλητος με την από 11-12-2003 αγωγή του προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 10632/2003, ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτή.

Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την 4932/2005 οριστική απόφαση με την οποία δέχθηκε την αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλε η εκκαλούσα με την από 14-2-2006 έφεσή της προς το Δικαστήριο τούτο που έχει κατατεθεί με αριθμό 1533/2006, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η 11-5-2006 κατά την οποία συζητήθηκε.

Μετά το τέλος της συζήτησεως δεν κατέστη δυνατή η έκδοση αποφάσεως λόγω καταστροφής και ανασυστάσεως της δικογραφίας και αποχώρησης της Προέδρου Εφετών Ειρήνης Αθανασίου.

Η υπόθεση φέρεται προς συζήτηση με την υπ' αριθ. 180/2007 Πράξη του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του δικαστηρίου τούτου με την οποία αποφασίσθηκε η ανασυζήτηση της υπόθεσης και ορίσθηκε δικάσιμος αυτή που σημειώνεται στην αρχή της παρούσης.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εκκαλούσης παραστάθηκε στο ακροατήριο με δήλωσή του κατά το άρθρο 242 παρ. 2 του Κ. Πολ. Δικ. Ο πληρεξούσιος δικηγόρος του εφεσιβλήτου αναφέρθηκε στις προτάσεις που κατέθεσε.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή κατά το άρθρον 307 εδ. α ΚΠολΔ αν δι' οιοδήποτε λόγον ο οποίος ενεφανίσθη μετά το τέλος της συζητήσεως είναι αδύνατον να εκδοθή η απόφασις, η συζήτησις επαναλαμβάνεται αφού ορισθή

νέα δικάσιμος και κοινοποιηθή κλήσις.

Ο ορισμός της δικασίμου δύναται να γίνη και η κλήσις προς συζήτησιν να κοινοποιηθή επιμελεία είτε τινός των διαδίκων, είτε της γραμματείας του δικαστηρίου.

Κατά την ορθότεραν γνώμην η επαναλαμβανομένη κατ' άρθρ. 307 ΚΠολΔ συζήτησις αποτελεί, ως και η εκ του άρθρ. 254 ΚΠολΔ τοιαύτη, συνέχειαν της προηγουμένης και όχι νέαν συζήτησιν (ΕΑ 1683/2004 αδημ. ΕΑ 3000/2004 αδημ. ΕΑ 3365/1995 Δνη 37, 1161, Μακρίδου εις Κεραμέως - Κονδύλη -Νίκα Ερμ. ΚΠολΔ, (άλλως ΕΑ 2448/2004 αδημ. ΕΑ 603/2003 αδημ., Εφ. Αιγαίου 127/1985, Δνη 26,1203, με αντίθ. παρατ. Χαριδ. Παπαδάκη). Και ναι μεν εις το άρθρ. 307 δεν μνημονεύεται ρητώς, ως εις το άρθρ. 254 ΚΠολΔ, ότι η ούτως επαναλαμβανόμενη συζήτησις αποτελεί συνέχειαν της προηγουμένης, όμως ουδείς δικαιολογητικός λόγος συντρέχει να αντιμετωπισθούν κατά διάφορον τρόπον οι δύο περιπτώσεις, καθ' όσον οι δύο περί επαναλήψεως διατάξεις διαφέρουν μόνον ως προς τον λόγον της επαναλήψεως, ο οποίος μάλιστα εις την περίπτωσιν του άρθρου 307 ΚΠολΔ δεν είναι δυνατόν να οφείλεται εις υπαιτιότητα τινά του διαδίκου, ο οποίος και δεν δύναται να αποτρέψη την τοιαύτην επανάληψιν, ώστε να υφίσταται δικαιολογητικός λόγος εις την τελευταίαν περίπτωσιν, να έχη, αν δεν εμφανισθή ή δεν εμφανισθή προσηκόντως ή δεν καταθέση εκ νέου προτάσεις, δυσμενεστέραν μεταχειρίσιν δικαζόμενος ερήμην με τας εντεύθεν συνεπείας. Αλλωστε ούτε η σύνθεσις του Δικαστηρίου εξ άλλων μελών κατά την επαναλαμβανομένην συζήτησιν αποτελεί επαρκή λόγον διαφοροποιήσεως των συνεπειών, διότι και εις την περίπτωσιν του άρθρ. 254 ΚΠολΔ κατά την παρ. 3 αυτού δεν επιβάλλεται η σύνθεσις να αποτελείται από τους αυτούς δικαστάς αν τούτο είναι αδύνατον δια φυσικούς ή νομικούς λόγους.

Κατά συνέπειαν δεν απαιτείται εις την νέαν συζήτησιν η εκ νέου κατάθεσις προτάσεων, αλλά κατ' αυτήν επιτρέπεται συμπλήρωσις των ήδη κατατεθειμένων, ενώ ο διάδικος ο οποίος δεν παρίστατο εις την επαναλαμβανομένην συζήτησιν, είχε όμως παραστή εις την αρχικήν, δικάζεται αντιμωλία, χωρίς να χρειάζεται κατάθεσις νέων προτάσεων (ΕΑ 3365/1995, ενθ' ανωτ.) και επειδή η αρχική συζήτησις δεν αποδυναμούται, τα πρακτικά τα οποία συνετάγησαν κατ' αυτήν παρέχουν πλήρη απόδειξιν (ΑΠ 1067/1974, ΝοΒ 22.917).

Επειδή εν προκειμένω με την υπ' αριθ. 180/2007 Πράξιν του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του δικαστηρίου τούτου απεφασίσθη η ανασυζήτησις της προκειμένης πολιτικής υποθέσεως, διότι μετά το τέλος της γενομένης την 11-5-2006 συζητήσεως αυτής η δικογραφία κατεστράφη λόγω πυρκαϊάς επισυμβάσης εις την κατοικίαν του ορισθέντος εισηγητού δικαστού εφέτου Αθηνών Ανδρέου Ξένου και ανετέθη η ανασύστασις αυτής εις την Πρόεδρον Εφετών Αθηνών Γεωργίαν Λαλούση, όμως κατέστη αδύνατον να εκδοθή απόφασις επί της υποθέσεως από την δικάσαν σύνθεσιν διότι η μετασχούσα εις αυτήν Πρόεδρος Εφετών Αθηνών προαχθείσα απεχώρησεν από το Δικαστήριον τούτο. Παρά πόδας της άνω υπ' αριθ. 180/2007 Πράξεως ωρίσθη δικάσιμος η σημειουμένη εν αρχή της παρούσης.

Κατά την δικάσιμον αυτήν ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εκκαλούσης προκατέθεσεν δήλωσιν κατ' άρθρ. 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, δεν κατέθεσεν δε και αύθις προτάσεις, αρκεσθείς νομίως εις τας ανασυσταθείσας δια πράξεως της άνω Προέδρου Εφετών προτάσεις του της προλαβούσης συζητήσεως.

Επειδή η υπό κρίσιν έφεσις της εναγομένης Αωνύμου εταιρείας υπό την επωνυμίαν, κατά της υπ' αριθ. 4932/2005 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, το οποίον εδίκασεν κατά την τακτικήν διαδικασίαν, έχει ασκηθή νομοτύπως και εμπροθέσμως (άρθρα 495, 513 παρ. 1, 518 παρ. 2 ΚΠολΔ), ως μη προκύπτοντος εκ των στοιχείων της δικογραφίας του εναντίου, είναι τύποις

δεκτή και πρέπει να εξετασθή ως προς το παραδεκτόν και το βάσιμον των κατ' ιδίαν λόγων της κατά την αυτήν ως άνω τακτικήν διαδικασίαν.

Επειδή δια της εφ' ης εξεδόθη η εκκαλουμένη υπ' αριθ. καταθ. 10632/2003 από 11-12-2003 αγωγής του ο ενάγων αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός υπό την επωνυμίαν «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων» εξέθετεν ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισεως με αποκλειστικόν σκοπόν τη συλλογικήν διαχείρισιν και προστασίαν των πνευματικών δικαιωμάτων των εις αυτήν αναφερομένων μελών του, τα οποία είναι σκηνοθέτες, σεναριογράφοι, θεατρικοί συγγραφείς και δημιουργοί πρωτοτύπων μουσικών συνθέσεων και στίχων, ως και κληρονόμοι δημιουργών, οι οποίοι του έχουν αναθέσει την διαχείρισιν και την προστασίαν της εκμεταλλεύσεως των πνευματικών έργων των. Οτι εις τα πλαίσια της εν λόγω δραστηριότητός του οι άνω δημιουργοί και οι κληρονόμοι αυτών έχουν μεταβιβάσει καταπιστευτικώς εις αυτόν, με έγγραφες συμβάσεις, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας των επί όλων ανεξαιρέτως των έργων των ή των έργων τα οποία έχουν κληρονομήσει, μεταξύ δε αυτών και το δικαίωμα της δημοσίας εκτελέσεως των έργων των υπ' οιανδήποτε μορφήν και εις οιονδήποτε χώρον. Οτι η εναγομένη και ήδη εφεσίβλητος ανώνυμος εταιρεία υπό την επωνυμίαν ..... η οποία εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείον ..... εις Αθήνας και το ξενοδοχείον ..... εις Θεσσαλονίκην, κατά τα έτη 2002 και 2003, προέβη μέσω των δεκτών τηλεοράσεως οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι εις τα δωμάτια των άνω ξενοδοχείων αυτής και άνευ της άδειας αυτού εις δημοσίαν εκτέλεσιν των εις αυτήν δειγματοληπτικώς αναφερομένων έργων τα οποία αποτελούν πνευματικήν δημιουργίαν των άνω μελών του. Οτι κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η ήδη εκκαλούσα εναγομένη υποχρεούται εις αποζημίωσιν, η οποία ανέρχεται εις το διπλάσιον της αμοιβής η οποία συνήθως καταβάλλεται δια το είδος αυτό της εκμεταλλεύσεως και δη βάσει του αμοιβολογίου το οποίον αυτός (ενάγων και ήδη εφεσίβλητος) έχει νομίμως γνωστοποιήσει εις το κοινόν η οποία ανέρχεται δια μεν το ξενοδοχείον ..... εις το ποσόν των 4.157,26 Ευρώ δια τα δύο έτη (2002 και 2003), δια δε το ξενοδοχείον ... εις το ποσόν των 2.631,66 Ευρώ δια το χρονικόν διάστημα από 1-1-2002 μέχρι 28-2-2002, ως και δι' άπαν το έτος 2003 κατά τα εις την αγωγήν. Εζήτησεν δε να υποχρεωθή η εναγομένη, να της καταβάλη 14.455,06 Ευρώ, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως.

Το πρωτοβάθμιον Δικαστήριον δια της εκκαλουμένης έκρινεν την αγωγήν νόμιμον, ερειδομένην επί των διατάξεων των άρθρων 1,2 παρ. 1, 3 παρ. 1 και 2, 54, 55, 56, 58, 65 παρ. 2 ν. 2121/1993, 914 ΑΚ και μετ' εκτίμησιν αποδείξεων εδέχθη την αγωγήν ως και ουσία βάσιμον και υπεχρέωσεν την εναγομένην, να καταβάλη εις το ενάγον 14.455,06 Ευρώ, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως και επέβαλεν εις βάρος της εναγομένης την δικαστικήν δαπάνην του ενάγοντος εξ 75ο Ευρώ.

Ηδη κατ' αυτής παραπονείται η εκκαλούσα δια της υπό κρίσιν εφέσεως της και δια τους εις αυτήν λόγους, αναγομένους εις εσφαλμένην ερμηνείαν και εφαρμογήν του νόμου και κακήν εκτίμησιν των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισιν της εκκαλουμένης καθ' άπαντα τα κεφάλαια αυτής και την απόρριψιν της κατ' αυτής αγωγής του εφεσιβλήτου.

Δια του πρώτου λόγου εφέσεως, πλήττεται η εκκαλουμένη δι' εσφαλμένην ερμηνείαν των διατάξεων του άρθρου 3 παρ. 2 του ν. 2121/1993 και 9 παρ. 1 του Συντάγματος, δια δε του πρώτου σκέλους του εβδόμου λόγου εφέσεως πλήττεται η εκκαλουμένη επί πλέον και δι' εσφαλμένην ερμηνείαν και εφαρμογήν της διατάξεως του άρθρου 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, διότι κατά την ορθήν έννοιαν της άνω διατάξεως δεν θεμελιούται παράνομος συμπεριφορά και εντεύθεν αξίωσις εξ αδικοπραξίας εις βάρος του ξενοδόχου από την παρεχομένην από αυτόν απλήν δυνατότητα εις τον ένοικον του ξενοδοχείου να παρακολουθή τηλεοπτικήν μετάδοσιν:

Το άρθρον 3 του ν. 2121/1993, ορίζει εις μεν την παρ. 1 τα εξής. «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν. α) Την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει. β) Τη μετάφραση των έργων τους. γ) Τη διασκευή, την προσαρμογή ή άλλες μετατροπές των έργων τους. δ) Όσον αφορά το πρωτότυπο ή τα αντίτυπα (αντίγραφα) των έργων τους, τη διανομή τους στο κοινό με οποιαδήποτε μορφή μέσω πώλησης ή με άλλους τρόπους.

Το δικαίωμα διανομής εντός της Κοινότητας αναλώνεται μόνο εάν η πρώτη πώληση ή η με οποιονδήποτε άλλο τρόπο πρώτη μεταβίβαση της κυριότητας του πρωτοτύπου ή των αντιτύπων εντός της Κοινότητας πραγματοποιείται από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του. ε) Την εκμίσθωση και το δημόσιο δανεισμό, όσον αφορά το πρωτότυπο ή τα αντίτυπα των έργων τους. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται από οποιαδήποτε πώληση ή άλλη πράξη διανομής του πρωτοτύπου ή των αντιτύπων.

Τα δικαιώματα αυτά δεν εφαρμόζονται σε σχέση με τα έργα αρχιτεκτονικής και τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών. Η εκμίσθωση και ο δημόσιος δανεισμός νοούνται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην οδηγία 92/100 του Συμβουλίου της 19ης Νοεμβρίου 1992 (ΕΕΕΚ αριθμ. L 346/61 -27-11-1992), στ) Τη δημόσια εκτέλεση των έργων τους. ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων. η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσης ρύθμισης. θ) Την εισαγωγή αντιτύπων των έργων τους που παρήχθησαν στο εξωτερικό χωρίς τη συναίνεση του δημιουργού ή, εφόσον πρόκειται για εισαγωγή από χώρες εκτός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, αν το δικαίωμα της εισαγωγής αντιτύπων στην Ελλάδα είχε συμβατικά διατηρηθεί από τον δημιουργό (άρθρα 2, 3 παρ. 1 και 3, 4 Οδηγίας 2001/29 ΕΕΕΚ αριθμ. L. 167/10-22-6-2001), εις δε την παρ. 2 του ίδιου άρθρου τα εξής. «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους».

Το κρίσιμον εν προκειμένω είναι το εάν η παρουσίασις ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι εις δωμάτια ξενοδοχείου είναι ή όχι δημοσία κατά την έννοιαν του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η' του ν. 2121/1993, ως η διάταξις ετροποποιήθη δια του άρθρου 81 του νόμου 3057/2002, δια του οποίου μετεφέρθη εις το εσωτερικόν δίκαιον η Οδηγία 2001/29 ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001. Η διάταξις αυτή (του άρθρου 3 παρ. 1, στοιχ. η' του ν. 2121/1993) αποτελεί αυτοουσίαν μεταφοράν του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ. Εις την εικοστήν τρίτην αιτιολογικήν σκέψιν της Οδηγίας αυτής, ορίζεται ότι το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζη το έργον του εις το κοινόν θα πρέπει να θεωρηθή ότι καλύπτει πάσαν παρουσίασιν εις κοινόν το οποίον δεν παρίσταται εις τον τόπον της παρουσιάσεως και θα πρέπει να καλύπτει πάσαν σχετικήν μετάδοσιν ή αναμετάδοσιν ενός έργου εις το κοινόν δι' ενσυρμάτων ή ασυρμάτων μέσων, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής.

Το ανωτέρω νομικόν ζήτημα ετέθη εις το Δικαστήριον των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) από το Ισπανικόν Δικαστήριον Audiencia Provincial de Barcelona, το οποίον, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 παρ. 2 της ΣυνθΕΚ, υπέβαλεν προδικαστικά ερωτήματα εις το ΔΕΚ, επί των οποίων εξεδόθη η από 7 Δεκεμβρίου 2006 απόφασις αυτού (υπόθεσις C-306/05 Sociedad General de Autores y Editores de

Espania (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA). Τα τεθέντα προδικαστικά ερωτήματα ήσαν τα εξής.:

1) Αν συνιστά η εγκατάσταση συσκευών τηλεόρασης εις τα δωμάτια ενός ξενοδοχείου, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακώς το τηλεοπτικό σήμα το οποίον λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, πράξιν παρουσιάσεως εις το κοινόν καλυπτομένην από τη σκοπούμενην εναρμόνισιν των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρον 3 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ. 2) Αν αντιβαίνει η ερμηνεία ότι, το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικόν χώρον, ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσιάσις εις το κοινόν η παρουσιάσις η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεόρασης δια των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικόν σήμα το οποίον λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείον, εις την διαλαμβανομένην από την οδηγία 2001/29/ΕΚ προστασίαν των δικαιωμάτων του δημιουργού. 3) Αν είναι δυνατόν να θεωρηθή, δια τους σκοπούς της προβλεπομένης από την οδηγίαν 2001/29/ΕΚ προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού έναντι πράξεων παρουσιάσεως εις το κοινόν, ότι η παρουσιάσις η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεόρασης ευρισκομένης εντός υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι δημοσία ως εκ του λόγου ότι πρόσβασις εις το έργον έχει κοινόν το οποίον εναλλάσσεται.

Εις απάντησιν των άνω προδικαστικών ερωτημάτων το ΔΕΚ έκρινεν ότι. «1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ. 2) ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσιάσεως έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεόρασης πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ».

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, περαιτέρω διέλαβε εις την αιτιολογίαν του (σκέψις 47 της άνω αποφάσεως) ότι καίτοι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, καθ' εαυτήν, παρουσιάσιν κατά την έννοιαν της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, η διανομή του σήματος μέσω των συσκευών τηλεόρασης, εις τους πελάτες συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του σήματος, πράξιν παρουσιάσεως κατά την έννοιαν του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψις 31 της άνω αποφάσεως) ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται, εις όλην την Κοινότητα, αυτοτελώς και ενιαίως, αποκρούσαν την άποψιν της Αυστριακής Κυβερνήσεως ότι εκάστη έννομος τάξις δέον να ερμηνεύη αυτοτελώς την έννοιαν του όρου «κοινό» εις την Οδηγίαν 2001/29, εις τον οποίον αυτή παραπέμπει χωρίς να δίδη και τον ορισμόν του. Εδέχθη δε περαιτέρω (σκέψις 40 της άνω αποφάσεως) ότι η παρουσιάσις ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι εις δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσιάσιν η οποία πραγματοποιείται από οργανισμόν διαφορετικόν από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς εν κοινόν διαφορετικόν από το κοινό της πρωτοτύπου παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς εν νέον κοινό. Προς τούτο έλαβεν υπ' όψιν (σκέψις 41 της άνω αποφάσεως) τον Οδηγόν της Συμβάσεως της Βέρνης (Ν. 100/1975), και εδέχθη ότι ο δημιουργός, επιτρέπων την ραδιοτηλεοπτικήν μετάδοσιν του έργου του, λαμβάνει υπ' όψιν του μόνον τους αμέσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονομένως ή εις το πλαίσιον του ιδιωτικού ή οικογενειακού των περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφ' ότου όμως η λήψις γίνεται δια να μεταδοθή εις ακροατήριον μεγαλύτερας κλίμακος, και ενίοτε με κερδοσκοπικόν σκοπόν, εν νέον τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβασιν εις την ακρόασιν ή την θέασιν του έργου, η δε παρουσιάσις της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου παύει να αποτελεί απλήν λήψιν αυτής καθ' αυτής της εκπομπής, αλλ' ανεξάρτητον πράξιν δια της οποίας το εκπεμπόμενον έργον παρουσιάζεται εις εν νέον κοινό, με συνέπειαν η δημοσία αυτή λήψις να

ενεργοποιή το αποκλειστικόν δικαίωμα του δημιουργού να παράσχη την σχετικήν άδειαν.

Το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω αποφάσεως) εδέχθη περαιτέρω ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος η οποία εναλλάσσεται ταχέως αποτελεί νέον κοινόν και η διανομή του εκπεπομένου έργου εις την πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως «δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεως της αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στα πλαίσια της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς τα προστατευόμενα έργα στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν, να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στα μεταδιδόμενα έργα».

Το ΔΕΚ ηρμήνευσεν το άρθρον 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, το οποίον μετεφέρθη εις το εσωτερικόν δίκαιον δια του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 και το άρθρον 8 της Συνθήκης του Παγκοσμίου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΔΙ) δια το δικαίωμα του δημιουργού, η οποία έχει κυρωθή από την Ελλάδα δια του ν. 3184/2003. Το ΔΕΚ εδέχθη (σκέψεις 50 της άνω αποφάσεως) ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρ του χώρου εις τον οποίον λαμβάνει χώραν η παρουσίασις δεν ασκεί επιρροήν και (σκέψεις 51 και 54 της άνω αποφάσεως) ότι το εν λόγω δικαίωμα της παρουσιάσεως εις το κοινόν θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιελάμβανε και τις παρουσιάσεις οι οποίες πραγματοποιούνται εις ιδιωτικούς χώρους, απεμπλέκον ούτως την «εις το κοινόν παρουσίασιν» από την έννοιαν της κατοικίας κατά την γνωστήν εις το Σύνταγμα (άρθρ. 9 παρ. 1) έννοιαν.

Επειδή κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2 του άρθρου 234 ΣυνθΕΚ, οσάκις ο εθνικός δικαστής διαπιστώνει ότι, δια την επίλυσιν εκκρεμούσης ενώπιον του διαφοράς, είναι αναγκαία η επίλυσις του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάση εάν το Δικαστήριον των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενεστέραν απόφασίν του αποφανθή επί του ίδιου νομικού ζητήματος. Εις καταφατικήν περίπτωσιν οφείλει βασιζόμενος εις την παρά του ΔΕΚ γενομένην ερμηνείαν του κοινοτικού δικαίου να επιλύση απ' ευθείας την επίδικον διαφοράν και μόνον αν δεν υφίσταται τοιαύτη απόφασις οφείλει να απευθυνθή εις το ΔΕΚ, εάν κρίνη ότι τούτο είναι αναγκαίον.

Σημειούται ότι η διάταξις του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχείον η' του ν. 2121/1993 αποτελεί μεταφοράν εις την ημεδαπήν έννομον τάξιν της συγκεκριμένης Οδηγίας 2001/29/ΕΚ και υφίσταται υποχρέωσις ομοίας ερμηνείας κατ' άρθρ. 234 της Συνθήκης ΕΚ, καθ' όσον η άνω διάταξις της Συνθήκης ΕΚ σκοπεύει εις την παρεμπόδισιν της δημιουργίας νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων μη συμφώνου προς την νομολογίαν του ΔΕΚ και την ενοποίησιν της νομολογίας εις το άνω πεδión.

Περαιτέρω κατά μεν την διάταξιν του άρθρου 65 παρ. 1 του ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», εις πάσαν περίπτωσιν προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος δύναται να αξιώση την αναγνώρισιν του δικαιώματός του, την άρσιν της προσβολής και την παράλειψιν της προσβολής εις το μέλλον, κατά δε την παρ. 2 του αυτού άρθρου όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματικήν ιδιοκτησίαν ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται εις αποζημίωσιν και ικανοποίησιν της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωσις δεν δύναται να είναι κατωτέρα του διπλασίου της αμοιβής η οποί συνήθως ή κατά νόμον καταβάλλεται δια το είδος της εκμεταλλεύσεως εις την οποίαν προέβη άνευ της άδειας ο υπόχρεως. Ο νόμος, δηλαδή, προς προστασίαν του δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας, εν περιπτώσει προσβολής, παρέχει εις τον προσβαλλόμενον, εκτός από την αγωγήν αναγνώρισεως του δικαιώματος, την αγωγήν άρσεως της προσβολής και της παραλείψεως εις το μέλλον και αγωγήν αποζημιώσεως, εφ' όσον συντρέχη υπαιτιότης. Επειδή δε το

ύψος της ζημίας δεν είναι ευχερές να υπολογισθή και η απόδειξις είναι δυσχερής, ο νόμος καθορίζει ελάχιστον όριον αποζημιώσεως, προβλέπων ότι η αποζημίωσις δεν δύναται να είναι κατωτέρα του διπλασίου της αμοιβής η οποία συνήθως ή κατά νόμον καταβάλλεται δια το είδος της εκμεταλλεύσεως εις την οποίαν προέβη άνευ της αδείας ο υπόχρεως. (Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, όγδοη έκδοσις σελ. 439-443, Κοτσίρης, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, σελ. 203, Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, σελ. 252).

Συνεπώς η εκκαλουμένη η οποία εδέχθη ότι η άσκησις των πνευματικών δικαιωμάτων υλοποιείται δια της εκ μέρους των δημιουργών ή των δικαιοδόχων μελών του χορηγήσεως μη αποκλεισικών αδειών δια τη δημοσία εκτέλεσιν των έργων των, δηλαδή δια πάσαν χρήσιν ή εκτέλεσιν ή παρουσιάσιν του έργου η οποία το καθιστά προσιτόν εις ένα κύκλον προσώπων ευρύτερον από τον στενόν κύκλον της οικογενείας και το άμεσον κοινωνικόν περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το εάν τα πρόσωπα βρίσκονται εις τον ίδιον ή διαφορετικούς χώρους και ότι εις την δημοσίαν αυτήν εκτέλεσιν περιλαμβάνεται και η μετάδοσις των οπτικοακουστικών έργων εις δωμάτια ξενοδοχείου από συσκευές τηλεοράσεων οι οποίες είναι τοποθετημένες εις τους χώρους αυτούς από την ξενοδοχειακήν επιχείρησιν, η εκ μέρους της οποίας διάθεσις των τηλεοπτικών συσκευών εις τους κοινοχρήστους χώρους και τα δωμάτια του ξενοδοχείου δημιουργεί τις προϋποθέσεις της δημοσίας εκτελέσεως και καθιστά τις εν λόγω μεταδόσεις προσιτές εις εν νέον κοινόν και συνεπώς ότι η άνω συμπεριφορά είναι παράνομος κατά την διάταξιν του άρθρ. 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ορθώς ηρμήνευσεν τις προπαρατεθείσες διατάξεις και πρέπει να απορριφθούν οι τουναντία υποστηρίζοντες πρώτος λόγος εφέσεως και κατά το πρώτον σκέλους του ο έβδομος λόγος εφέσεως.

Δια του δευτέρου λόγου εφέσεως πλήττεται η εκκαλουμένη διότι εσφαλμένως απέρριψεν τον πρωτοδίκως προκληθέντα ισχυρισμόν αυτής ότι ο εφεσίβλητος εισπράττει από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς αμοιβήν δια την προβολήν των έργων αυτών εις εκτέλεσιν συμβάσεων τις οποίες έχει μετ' αυτών καταρτίσει, αμοιβή η οποία «εις την πραγματικότητα» εισπράττεται από αυτήν διότι. α. Η αμοιβή η οποία καταβάλλεται εις τον εφεσίβλητον από τους κρατικούς τηλεοπτικούς σταθμούς προέρχεται εκ χρημάτων τα οποία εισπράττονται και από αυτήν λόγω εισφοράς αυτής συνεισπραττομένης μετά του λογαριασμού καταναλώσεως ηλεκτρικού ρεύματος. β. Η αμοιβή η οποία καταβάλλεται από τους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς προέρχεται από έξοδα διαφημίσεων οι οποίες προέρχονται από έσοδα εκ διαφημίσεων οι οποίες προβάλλονται δωρεάν εις τους πελάτες των ξενοδοχείων της και γ) Τα έσοδα των συνδρομητικών σταθμών προέρχονται από τους συνδρομητάς των και από την προς αυτούς συνδρομήν των πληρώνεται ο εφεσίβλητος. Ο ισχυρισμός αυτός, τείνων να θεμελιωθή ως ένστασις εκ της διατάξεως του άρθρου 416 ΑΚ περί αποσβέσεως της ενοχής δια καταβολής, δεν ευρίσκει έρεισμα εις ουδεμίαν διάταξιν νόμου, διότι η ενοχή αποσβέννυται δια καταβολής του οφειλέτου ή τρίτου ενεργούντος δια λογαριασμόν του οφειλέτου ή τρίτου ενεργούντος ιδίω ονόματι αλλ' ενεργούντος επι σκοπώ αποσβέσεως της οφειλής του οφειλέτου (άρθρ. 317 ΑΚ) και δεν αποσβέννυται η οφειλή οσάκις έτερος οφειλέτης καταβάλλων ιδίαν αυτού οφειλήν εις τον δανειστήν εξοφλεί δια χρηματικών πόρων προερχομένων από τον ενιστάμενον οφειλέτην.

Άλλωστε δεν δύναται να θεμελιωθή ούτε εις την διάταξιν του άρθρου 904 ΑΚ, καθ' όσον διά να εφαρμοσθή αύτη προϋποτίθεται η παρά του τρίτου καταβολή και εξόφλησις ξένου και ουχί ιδίου αυτού χρέους. Ειδικώτερον κατά την διάταξιν του άρθρου 904 παρ. 1 εδ. α' ΑΚ ο καταστάς πλουσιώτερος άνευ νομίμου αιτίας από την περιουσίαν ή επί ζημία άλλου έχει υποχρέωσιν να αποδώση την ωφέλειαν.

Βασική προϋπόθεσις της ενοχής εκ του αδικοιολογήτου πλουτισμού αποτελεί η συνεπεία περιουσιακής μετακινήσεως επελθούσα θετική επαύξησις της περιουσίας του οφειλέτου, είτε η αποφυγή της ελαττώσεως της περιουσίας του, με αντίστοιχον μείωσιν της περιουσίας άλλου (του δότου) ή επί ζημία

αυτού. Εάν η περιουσιακή μετακίνησης είχαν το αποτέλεσμα τούτο, γεγονός διαπιστούμενον εκ της συγκρίσεως της προ και μετά την μετακίνησης περιουσίας του οφειλέτου, γεννάται εκ της ανωτέρω διατάξεως υποχρέωσις αυτού προς απόδοσιν της ωφελείας εις εκείνον εκ της περιουσίας του οποίου επήλθε η ωφέλεια και αντιστοίχως αξιώσις του τελευταίου, εάν ο πλουτισμός επήλθεν άνευ νομίμου αιτίας, ήτοι από αιτίαν μη αναγνωριζόμενην από το δίκαιο, ως δικαιολογούσαν τον εις βάρος άλλου εις την συγκεκριμένην περίπτωσιν πλουτισμόν. Τα αυτά ισχύουν και εις την περίπτωσιν καταβολής εις τρίτον ξένου χρέους. Κριτήριον δε διά τον προσδιορισμόν του πλουτίσαντος και αντιστοίχως του ζημιωθέντος, είναι το αν η καταβολή προεκάλεσεν απόσβεσιν του (ξένου) χρέους, εις τον δανειστήν εξοφλεί διά χρηματικών πόρων προερχομένων από τον ενιστάμενον οφειλέτην.

Άλλωστε δεν δύναται να θεμελιωθή ούτε εις την διάταξιν του άρθρου 904 Ακ, καθ' όσον διά να εφαρμοσθή αύτη προϋποτίθεται η παρά του τρίτου καταβολή και εξόφλησις ξένου και ουχί ιδίου αυτού χρέους. Ειδικώτερον κατά την διάταξιν του άρθρου 904 παρ. 1 εδ. α' ΑΚ ο καταστάς πλουσιώτερος άνευ νομίμου αιτίας από την περιουσίαν ή επί ζημία άλλου έχει υποχρέωσιν να αποδώση την ωφέλειαν.

Βασική προϋπόθεσις της ενοχής εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού αποτελεί η συνεπεία περιουσιακής μετακινήσεως επελθούσα θετική επαύξησις της περιουσίας του οφειλέτου, είτε η αποφυγή της ελαττώσεως της περιουσίας του, με αντίστοιχον μείωσιν της περιουσίας άλλου (του δότου) ή επί ζημία αυτού. Εάν η περιουσιακή μετακίνησης είχαν το αποτέλεσμα τούτο, γεγονός διαπιστούμενον εκ της συγκρίσεως της προ και μετά την μετακίνησης περιουσίας του οφειλέτου, γεννάται εκ της ανωτέρω διατάξεως υποχρέωσις αυτού προς απόδοσιν της ωφελείας εις εκείνον εκ της περιουσίας του οποίου επήλθε η ωφέλεια και αντιστοίχως αξιώσις του τελευταίου, εάν ο πλουτισμός επήλθεν άνευ νομίμου αιτίας, ήτοι από αιτίαν μη αναγνωριζόμενην από το δίκαιο, ως δικαιολογούσαν τον εις βάρος άλλου εις την συγκεκριμένην περίπτωσιν πλουτισμόν. Τα αυτά ισχύουν και εις την περίπτωσιν καταβολής εις τρίτον ξένου χρέους. Κριτήριον δε διά τον προσδιορισμόν του πλουτίσαντος και αντιστοίχως του ζημιωθέντος, είναι το αν η καταβολή προεκάλεσεν απόσβεσιν του (ξένου) χρέους, οπότε ζημιωθείς και δικαιούχος να αναζητήση τον πλουτισμόν είναι αυτός ο οποίος κατέβαλεν το χρέος, χωρίς ο ίδιος να οφείλη, αδικαιολογήτως δε πλουτίσας και υπόχρεως εις απόδοσιν του πλουτισμού είναι ο πραγματικός οφειλέτης ο οποίος απηλλάγη από το χρέος του και όχι ο δανειστής ο οποίος εισέπραξεν απαίτησιν, την οποίαν πράγματι είχαν και η οποία απεσβέσθη διά της καταβολής. (ΑΠ 1588/1990 ΕΕΝ 1991, 699). Πρέπει λοιπόν να απορριφθή και ο δεύτερος λόγος εφέσεως,

Διά του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου εφέσεως πλήττεται η εκκαλουμένη διότι εσφαλμένως απέρριψεν την πρωτοδίκως προβληθείσαν ένστασιν της ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποιήσεως του εφεσιβλήτου, διά δε του δευτέρου σκέλους του αυτού τρίτου λόγου εφέσεως πλήττεται η εκκαλουμένη διότι εσφαλμένως εδέχθη ότι ο ενάγων είναι αντιπροσωπευτικός των δημιουργών.

Επειδή κατά την διάταξιν του άρθρου 54 παρ. 1 εδ. α' και β' του ν 2121/1993 «οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Το ίδιο ισχύει και για τους δωρεοδόχους των δημιουργών, καθώς και για τους καθολικούς ή αιτία θανάτου διαδόχους, όπως επίσης και για το ίδρυμα που συνιστά ο δημιουργός», κατά δε την διάταξιν της παρ. 3 του αυτού άρθρου «η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας είτε με παροχή πληρεξουσιότητας. Η ανάθεση γίνεται εγγράφως και κάθε φορά για ορισμένο χρόνο που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος από τρία χρόνια. Η ανάθεση αφορά όλα τα έργα του δημιουργού που είναι κατάλληλα για την εκμετάλλευση με την εξουσία στην οποία αναφέρεται η ανάθεση ή ορισμένα από αυτά.

Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα, συμπεριλαμβανομένων και των μελλοντικών έργων για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία χρόνια». Από το προσκομιζόμενον μετ' επικλήσεως καταστατικών του ενάγοντος οργανισμού, ο οποίος έχει συσταθή με την υπ' αριθ. 12/2003 πράξιν του Ειρηνοδίκου Αθηνών, η οποία έχει καταχωρηθή εις τα οικεία μητρώα συνεταιρισμών του Ειρηνοδικείου Αθηνών, έχει δε εγκριθή η λειτουργία αυτού δια της υπ' αριθμ. ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΑΤ/ΑΦ15/26127/30-4-1994 αποφάσεως του Υπουργού Πολιτισμού, την οποία αντικατέστησε η υπ' αριθμόν 11081/5-12-1997 απόφασις του Υπουργού Πολιτισμού δημοσιευθείσα εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12- 1997, (τεύχος Β), αποδεικνύεται ότι κατά το άρθρον 2 του καταστατικού σκοπός του συνεταιρισμού αυτού είναι η διαχείρισις και η προστασία των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων των θεατρικών συγγραφέων, των σκηνοθετών οπτικοακουστικών έργων, των σεναριογράφων, των μεταφραστών και των διασκευαστών θεατρικών έργων, των σκηνοθετών θεάτρου και ραδιοφώνου και των δημιουργών πρωτοτύπων μουσικών συνθέσεων και στίχων δια το θέατρον. Δια την πραγματοποίησιν του σκοπού αυτού ο συνεταιρισμός. «1) διαχειρίζεται τα περιουσιακά δικαιώματα τα οποία του έχουν μεταβιβαστεί με τη σύμβαση ανάθεσης. Προς το σκοπό αυτό καταρτίζει συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, 2) καθορίζει δια αμοιβολογίου και ανά κατηγορία πνευματικών έργων την ποσοστιαία αμοιβή των πνευματικών δημιουργών, οι οποίοι του έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία των έργων τους, 3) συνάπτει συλλογικές συμβάσεις με αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των χρηστών για τον καθορισμό των ελαχίστων ορίων της ποσοστίας αμοιβής και των όρων εκμετάλλευσης των έργων, 4) εισπράττει τις αμοιβές πνευματικών δικαιωμάτων των συνεταιριών είτε αυτές έχουν καθοριστεί με βάση συλλογικές συμβάσεις εκμετάλλευσης που έχει για λογαριασμό των μελών του καταρτίσει με χρήστες ο συνεταιρισμός είτε από συμβάσεις που έχει καταρτίσει με χρήστες ατομικά ο συνεταιίρος προ της εισόδου του στο συνεταιρισμό, καθώς και την εύλογη αμοιβή, που προβλέπεται στο άρθρο 18 παρ. 3 του νόμου 2121/1993 ως αποζημίωση για την ελεύθερη ιδιωτική αναπαραγωγή των έργων, 5)...6)...7)...» προβαίνει σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών». Εις την περίληψιν της εγκριτικής αποφάσεως του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία έχει δημοσιευθή νομίμως, κατά τα ανωτέρω, εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, περιέχονται όλες οι προαναφερόμενες εξουσίες, εφ' όσον έχει την διαχείρισιν και προστασίαν του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών θεατρικών και το δικαίωμα να ζητή προστασίαν από τις αρχές εις οποιαδήποτε περιπτώσιν προσβολής και όχι μόνον εις την περιπτώσιν της αμοιβής του άρθρου 18 παρ. 3 του άνω νόμου. Ο ισχυρισμός, επομένως, της εναγομένης και ήδη εκκαλούσης ότι ο ενάγων οργανισμός δεν είχε δικαίωμα και δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς να αξιώση αποζημίωσιν από την προσβολήν η οποία γίνεται δια της δημοσίας εκτελέσεως έργου άνευ αδείας είναι αβάσιμος. Εξ άλλου προς έκδοσιν της άνω εγκριτικής αποφάσεως εγένετο ουσιαστικός έλεγχος των στοιχείων τα οποία υπεβλήθησαν εις το Υπουργείον Πολιτισμού μεταξύ των οποίων και ο αριθμός των δημιουργών και των κληρονόμων αυτών από τον οποίον κρίνεται το στοιχείον της αντιπροσωπευτικότητας.

Τα αυτά δεχθείσα και η εκκαλουμένη ορθώς τον νόμον ηρμήνευσεν και εφήρμοσεν και ορθώς τας αποδείξεις εξετίμησεν και πρέπει, συνεπώς, να απορριφθή κατ' αμφοτέρα τα σκέλη αυτού ο ταναντία υποστηρίζων τρίτος λόγος εφέσεως.

Δια του τετάρτου λόγου εφέσεως πλήττεται η εκκαλουμένη διότι εσφαλμένως απέρριψεν την πρωτοδικώς προβληθείσαν ένστασιν αυτής περί αοριστίας της αγωγής λόγω του ότι δεν μνημονεύονται εις αυτήν τα έργα των δικαιούχων οι οποίοι είναι κατά την αγωγήν μέλη του, ποίος είναι ο αριθμός των δημιουργών οι οποίοι ηδύναντο να είναι μέλη του, ποίος είναι ο αριθμός των δημιουργών οι οποίοι ηδύναντο να είναι μέλη του αλλά δεν είναι, εάν οι συμβάσεις αναθέσεως είναι έγγραφοι και ποία τα κριτήρια επί τη βάσει των οποίων κατήρισεν το αμοιβολογίον του.

Επειδή διά την πληρότητα της αγωγής εις τα πλαίσια εφαρμογής του κανόνος δικαίου ο οποίος καταλαμβάνει την δικαιολογικήν σχέσιν, πρέπει να περιέχεται εις αυτήν σαφής έκθεσις όλων των συγκεκριμένων περιστατικών, τα οποία αντιστοιχούν εις τα αφηρημένα στοιχεία του πραγματικού του κανόνος δικαίου και των συνεπειών οι οποίες επέρχονται, συνεπώς των περιστατικών τα οποία είναι παραγωγικά του επίδικου δικαιώματος (ΕΑ 2229/2003).

Ειδικώτερον, ουσιώδες και απαραίτητον στοιχείον της αγωγής είναι η ιστορική βάση, δηλαδή η ακριβής εξιστόρησις από τα οποία, κατά τους κανόνες του ουσιαστικού δικαίου (και ειδικώτερον από την εφαρμοστέαν νομικήν διάταξιν) πηγάζει το επίδικον δικαίωμα και η υπό του ενάγοντος επικαλουμένη έννομος συνέπεια. Η αναγραφή δε εις το δικόγραφον της αγωγής των πραγματικών περιστατικών, τα οποία πρέπει να είναι όσα είναι νομικώς ικανά και αναγκαία διά την θεμελίωσιν του δικαιώματος, η προστασία του οποίου ζητείται, και δη μετά τοιαύτης σαφηνείας, ώστε να εξατομικεύουν την επίδικον έννομον σχέσιν και να μην καταλείπεται αμφιβολία περί της αξιώσεως που απορρέει από αυτά, είναι απαραίτητος διά να υπάρχει η δυνατότης, το μεν το δικαστήριον να κρίνη το νόμω βάσιμον της αγωγής, το δε ο εναγόμενος να αμυνθή κατά της θεμελιουμένης επ' αυτών αγωγικής αξιώσεως. Εξ άλλου, το δικόγραφον της αγωγής πρέπει να είναι αύταρκες, να περιλαμβάνη δηλαδή, όλα τα άνω πραγματικά περιστατικά, τα οποία, κατά νόμον, θεμελιούν το αξιούμενον δικαίωμα, χωρίς να υπάρχει δυνατότης, να συμπληρωθούν αυτά, από το περιεχόμενον άλλου εγγράφου, (διαδικαστικού ή εξωδίκου), αφού η τυχόν αοριστία της αγωγής, δεν δύναται να συμπληρωθή ούτε με τις προτάσεις, ούτε με την παραπομπήν εις άλλα έγγραφα της δίκης, ούτε και από την εκτίμησιν των αποδείξεων. Αν τα γεγονότα αυτά δεν αναφέρονται ή αναφέρονται με ασάφειες και ελλείψεις η αγωγή είναι αόριστος και συνεπώς απαράδεκτος (ΑΠ 915/80 ΝοΒ 29, 296, ΑΠ 585/76 ΝοΒ 25, 169, ΑΠ 685/64 ΝοΒ 13,379, ΕφΑ 1308/87 Δνη 29,525, ΕΑ 10316/80 ΑρχΝ ΑΒ, 55).

Αντιθέτως μη νόμιμος είναι η αγωγή όταν οι περιεχόμενοι πραγματικοί ισχυρισμοί είναι μεν πλήρεις υπό την ανωτέρω έννοιαν, πλην και αληθείς υποτιθέμενοι, δεν είναι ικανοί να θεμελιώσουν το επίδικον δικαίωμα.

Ουσία αβάσιμος είναι η ωρισμένη και νόμιμος αγωγή, της οποίας δεν απεδείχθησαν οι αγωγικοί ισχυρισμοί ή απεδείχθησαν μεν αλλ' απεδείχθη και καταλυτική ένστασις του εναγομένου. Η αόριστος αγωγή απορρίπτεται ως απαράδεκτος, δι' έλλειψιν δηλαδή της διαδικαστικής προϋποθέσεως την οποίαν αξιού το άρθρον 216 παρ. 1α ΚΠολΔ (ΑΠ 915/1980 ΝοΒ 29, 296, ΑΠ 201/76 ΝοΒ 24, 722, Δ. Κονδύλη Το Δεδικασμένον πάρ. 18 σημ. 13, παρ. 17 αριθ. 2). Το σφάλμα αυτό επιδρά εις την έκτασιν του δεδικασμένου το οποίον απορρέει από την απόφασιν και, επομένως, εάν η αγωγή εκρίθη μη νόμιμος, η εκκαλουμένη πρέπει να εξαφανισθή, διότι δεν είναι επιτρεπτή η αντικατάστασις της εσφαλμένης αιτιολογίας της εκκαλουμένης δια της ορθής, κατ' άρθρον 534 ΚΠολΔ, διότι η ορθή αιτιολογία οδηγεί εις διάφορον κατ' αποτέλεσμα διατακτικόν, αφού η απόρριψις της αγωγής ως μη νομίμου ισοδυναμεί (από πλευράς δεδικασμένου πάντοτε) προς κατ' ουσίαν απόρριψιν, ενώ η απόρριψις αυτής ως αορίστου γίνεται δια τυπικούς λόγους (ΑΠ 1190/74 ΝοΒ 23, 729, Σαμουήλ Η έφεσις Δ' έκδ. αρ. 855, 862, Βαθρακοκοίλη ΚΠολΔ άρθρ. 534 αρ. 8, 14 Κονδύλης ενθ' αν. σελ. 217-219), Τούτο δε διότι η αοριστία είναι ελάττωμα του δικογράφου και δημιουργεί απαράδεκτον του δικογράφου, ενώ το νόμω βάσιμον αφορά την ύπαρξιν ή ανυπαρξίαν αυτού τούτου του καταγομένου εις δίκην ουσιαστικού δικαιώματος βάσει των ισχυρισμών οι οποίοι περιέχονται εις την αγωγήν.

Επειδή εις την αγωγήν εκτίθεται ότι ο ενάγων συνεταιρισμός έχει συσταθεί νομίμως ως άνω και εκτίθενται εις αυτήν λεπτομερώς τα επί μέρους στοιχεία της διαδικασίας συστάσεως και εγκρίσεως αυτού, ως και ονομαστικώς, τα μέλη του, ότι έχουν μεταβιβασθή παρ' αυτών εις αυτόν καταπιστευτικώς τα δικαιώματα δια συμβάσεων αναθέσεως εφ' απάντων των έργων των δημιουργών,

τους οποίους εκπροσωπεί και των κληρονόμων αυτών οι οποίοι είναι επίσης μέλη του και ότι η εναγομένη προβαίνει εις την άνω παράνομον και υπαίτιον προσβολήν και διώκει δι' αυτής την επιδίκασιν αποζημιώσεως. Δεν ήτο, όθεν, αναγκαίον δια το ωρισμένον της αγωγής να αναφέρονται εις αυτήν ούτε τα έργα των μελών του, ούτε ο αριθμός των υπολοίπων δημιουργών οι οποίοι δεν είναι μέλη του, ούτε τα κριτήρια βάσει των οποίων έχει συντάξει το αμοιβολόγιον το οποίον έχει συντάξει και δημοσιεύσει. Ταύτα δεχθείσα και η εκκαλουμένη και απορρίψασα τις άνω αιτιάσεις, ορθώς τον νόμον ηρμήνευσεν και εφήρμοσεν και πρέπει να απορριφθή ο ταναντία υποστηρίζων τέταρτος λόγος εφέσεως.

Δια του πέμπτου λόγου εφέσεως, ως εκτιμάται, πλήττεται η εκκαλουμένη διότι κατ' εσφαλμένην ερμηνείαν και εφαρμογήν του νόμου εδέχθη την αγωγήν ως νόμιμον αντί να την απορρίψη ως νόμω αβάσιμον διότι α. οι επίδικοι αξιώσεις οι οποίες εγεννήθησαν κατά τα έτη 2002 και 2003 και δη μέχρι του τέλους εκάστου έτους ζητούνται «αναδρομικώς» δι' αγωγής κατατεθείσης την 15-12-2003 και β. δεν προηγήθη της εγέσεως της αγωγής όχλησις αυτής παρά του ενάγοντος.

Επειδή κατά την διάταξιν του άρθρου 520 παρ. 1 ΚΠολΔ, το έγγραφον της εφέσεως πρέπει να περιέχη, εκτός των απαιτουμένων κατά τα άρθρα 119 έως 120 ΚΠολΔ στοιχείων και τους λόγους της εφέσεως. Ως λόγοι εφέσεως νοούνται οι αποδιδόμενες εις την εκκαλουμένην απόφασιν πλημμέλειες και ελλείψεις, οι οποίες συνίστανται ως επί το πλείστον, εις παραδρομάς του πρωτοδίκως δικάσαντος δικαστηρίου ενίστε δε και εις ίδια του εκκαλούντος σφάλματα, το τελευταίον τούτο όμως, μόνον εντός των υπό των διατάξεων του άρθρου 527 ΚΠολΔ διαγραφομένων ορίων (Μπέη, ΠολΔικ υπ' αρθ. 520 σελ. 1952 επ. ίδια σελίδα 1955). Οι παραδρομές του Δικαστηρίου είναι δυνατόν να ανάγονται είτε εις την εσφαλμένην ερμηνείαν και εφαρμογήν του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου είτε εις εσφαλμένην εκτίμησιν των αποδείξεων. Αλλ' εν πάση περιπτώσει ο λόγος της εφέσεως πρέπει να διατυπώται μετά σαφηνείας, ώστε να διαγράφονται επακριβώς τα σφάλματα, τα οποία αποδίδονται εις την εκκαλουμένην και δικαιολογούν, κατά το αίτημα της εφέσεως, την εξαφάνισιν ή μεταρρύθμισιν της. Τοιουτοτρόπως, λόγος εφέσεως περί παραβάσεως κανόνων ουσιαστικού δικαίου τυγχάνει παντελώς άόριστος, εάν δεν μνημονεύεται συγχρόνως ποίος ο παραβιασθείς κανών δικαίου και τινι τρόπω εχώρησεν η παραβίασις αυτού (ΑΠΑ 649/1975 ΝοΒ 24,51 ΕΑ 1027/1986 ΝοΒ 28.854 ΕΑ 1048/1990 Δνη 34, 87, Σαμουήλ. Η έφεσις , εκδ. 3η (1986) παρ. 388-389, Μπέη ένθ' ανωτ. σελ. 1955). Δια του άνω λόγου, δια του οποίου η εκκαλούσα παραπονείται δι' εσφαλμένην ερμηνείαν και εφαρμογήν του (μη προσδιοριζομένου, έτι και υπαινικτικώς) νόμου, ο λόγος εφέσεως είναι απορριπτέος ως άόριστος και συνεπώς απαράδεκτος, κατά τα αμέσως ανωτέρω προδιαληφθέντα.

Τούτο δ' ανεξαρτήτως και πέρανα του ότι από την διάταξιν του άρθρου 340 ΑΚ, η οποία ορίζει, ότι ο οφειλέτης ληξιπροθέσμου παροχής καθίσταται υπερήμερος, αν προηγήθη δικαστική ή εξώδικος όχλησις του δανειστού, συνάγεται, ότι όχλησιν συνιστά η εκ μέρους του δανειστού πρόσκλησις προς τον οφειλέτην να εκπληρώση την παροχήν (ΑΠ 1123/1995 ΕΕΝ 1997, 61) δια δε της μονομερούς αυτής, ατύπου, άνευ αιρέσεως και όρου και απευθυντέας προς τον οφειλέτην δηλώσεως βουλήσεως του δανειστού, ζητείται από τον οφειλέτην η εκπλήρωσις της ληξιπροθέσμου και, κατά την ταυτότητά της, προσδιοριζομένης παροχής και δεν αποτελεί η όχλησις προϋπόθεσιν της γεννήσεως αυτής ταύτης της κυρίας παροχής, αλλά προϋποθέτει υπάρχουσαν τοιαύτην και δη ληξιπρόθεσμον, με αποτέλεσμα αυτός να περιέλθη εις υπερημερίαν και να οφείλη εκ του λόγου τούτου προς τη παροχή και αποζημίωσιν (άρθρ. 343 ΑΚ) και τόκους (άρθρ. 345 ΑΚ) και να επιτείνεται η ευθύνη του, κατά τους όρους του άρθρ. 344 Α.Κ.

Διά του έκτου λόγου εφέσεως πλήττεται η εκκαλουμένη διότι κατ' εσφαλμένην ερμηνείαν και εφαρμογήν του νόμου και δη της διατάξεως του άρθρ. 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 εδέχθη την αγωγήν ως νόμιμον αντί να την απορρίψη ως νόμω αβάσιμον, διότι η εις την αγωγήν εκτιθεμένη ως

γενομένη εις τας τρεις εφημερίδας οι οποίες μνημονεύονται εις αυτήν (αγωγήν) δημοσίευσις του αμοιβολογίου της δεν πληροί τους όρους του νόμου, καθ' όσον η δημοσίευσις αυτού εις τις δύο μη οικονομικές εφημερίδες εγένετο εις «τοπικής εμβελείας» εφημερίδες, ήτοι την εφημερίδα «.....» της Θεσσαλονίκης και την εφημερίδα «.....» της Λαρίσης.

Επειδή εις την διάταξιν του άρθρου 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 συναφώς ορίζεται «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευσή τους σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική».

Από την άνω διάταξιν ουδόλως συνάγεται ότι οι εφημερίδες πρέπει να είναι εξ εκείνων οι οποίες κυκλοφορούν ανά την επικράτειαν, ως η εκκαλούσα διατείνεται, καθ' όσον όπου ο νόμος ηθέλησεν οι δημοσιεύσεις να γίνονται εις εφημερίδες των Αθηνών ρητώς το προέβλεψεν (ως εις το άρθρ. 1 παρ. 3 του ν. 2527/1997 διά του οποίου τροποποιείται και συμπληρούται το άρθρον 14 του ν. 2190/94 το οποίον προβλέπει δημοσίευσιν εις «δύο τουλάχιστον ημερήσιες εφημερίδες των Αθηνών», ως και το άρθρ. 135 παρ. 1 ΚΠολΔ, το οποίον προβλέπει δημοσίευσιν εις «εις δύο ημερήσιες εφημερίδες από τις οποίες η μία πρέπει να εκδίδεται εις τας Αθήνας και η άλλη εις την έδραν του δικαστηρίου, άλλως και η άλλη πρέπει να εκδίδεται εις τας Αθήνας»).

Συνεπώς το Πρωτοβάθμιον Δικαστήριον, το οποίον εδέχθη διά της εκκαλουμένης τα ανωτέρω ως προς την ερμηνείαν του άρθρ. 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993, ορθώς τον νόμον ηρμήνευσεν και εφήρμοσεν και πρέπει να απορριφθή η ταναντία υποστηρίζων έκτος λόγος εφέσεως.

Διά του δευτέρου σκέλους του εβδόμου λόγου εφέσεως και του ογδού λόγου εφέσεως, ως εκτιμάται, πλήττεται η εκκαλουμένη δι' εσφαλμένην εκτίμησιν των αποδείξεων συνεπεία της οποίας δεν απερρίφθη η αγωγή.

Οι λόγοι αυτοί επάγονται εμταβιβαστικόν αποτέλεσμα και εντεύθεν υποχρέωσιν του Δικαστηρίου εις αυτεπάγγελτον έρευναν του ωρισμένου και νόμω βασίμου της αγωγής.

Επειδή κατά την διάταξιν του άρθρου 298 ΑΚ η αποζημίωσις περιλαμβάνει την μείωσιν της υπάρχουσας περιουσίας του δανειστού (θετική ζημία), ως και το διαφυγόν κέρδος. Ως διαφυγόν κέρδος λογίζεται το μετά πιθανότητος προσδοκώμενον κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις και ιδίως τα προπαρασκευαστικά μέτρα τα οποία έχουν ληφθή. Η διάταξις αυτή έχει δικονομικόν χαρακτήρα μόνον καθ' ο μέτρον επιτρέπει εις το δικαστήριον, προκειμένου περί του υπολογισμού του διαφυγόντος κέρδους, αφού κατά κανόνα δεν είναι τούτο επιδεκτικόν αποδείξεως εις βαθμόν σχηματισμού πλήρους δικανικής πεποιθήσεως, να αρκεσθή εις την πιθανότητα. Τοιαύτη υφίσταται όταν συντρέχουν ικανοί λόγοι οι οποίοι συνηγορούν υπέρ της αληθείας και δεν προσήχθησαν αντίθετα στοιχεία. Κατά τα λοιπά όμως, η ως άνω διάταξις είναι ουσιαστικού δικαίου, εφ' όσον καθορίζει τους όρους επί των οποίων στηρίζεται η αξίωσις διά το διαφυγόν κέρδος, η οποία πρέπει να τελεί εις αιτιώδη σύνδεσμον προς το ζημιογόνον γεγονός, ως και η θετική ζημία.

Διά να είναι ωρισμένη η αγωγή η οποία επιδιώκει την καταβολήν διαφυγόντος κέρδους λόγω αδιοπραξίας πρέπει να εκτίθενται εις την αγωγήν, εκτός από τα στοιχεία της αδιοπραξίας και τα στοιχεία τα οποία προσδιορίζουν το ύψος του διαφυγόντος κέρδους.

Απαιτείται δηλαδή διά το ωρισμένον της αγωγής να εκτίθεται με σαφήνειαν το είδος της ζημίας, της οποίας διώκεται η αποκατάστασις (θετική ή διαφυγόν κέρδος) και το χρονικόν διάστημα, εις το οποίον αναφέρεται (ως προς την αφετηρίαν του) και επαρκώς τα στοιχεία υπολογισμού της ζημίας, ήτοι αν ως

ζημία νοείται η ήδη επελθούσα (από της πράξεως), ή αν συνίσταται εις τα διαφυγόντα έσοδα, δηλαδή έκτοτε και διά το μέλλον (ΑΠ 698/18992 Δνη 35, 1503).

Μέλλουσα λοιπόν ζημία είναι εκείνη η οποία δεν έχει επέλθει κατά την έγερσιν της αγωγής αλλά μέλλει να επέλθῃ. Ο ζημιωθείς πρέπει να εκθέσῃ εις την αγωγήν του συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, τα οποία πιθανολογούν την μελλοντικήν του ζημίαν και θα καταστήσουν δυνατήν εις το δικαστήριον την εκτίμησιν της πιθανότητος επελεύσεως της ζημίας. Εφ' όσον τούτο συμβαίνει, τότε η αγωγή είναι ωρισμένη (ΑΠ 1582/2001).

Εν προκειμένω ζητείται αποζημίωσις και διά μέλλουσαν ζημίαν ήτοι τοιαύτην επερχομένην, κατά την αγωγήν, μετά την κατάθεσιν αυτής χωρίς να εκτίθενται εις την αγωγήν συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, τα οποία πιθανολογούν την μελλοντικήν ζημίαν ώστε να καταστή δυνατή εις το δικαστήριον η εκτίμησις της πιθανότητος επελεύσεως της ζημίας. Είναι διάφορος προς την ανωτέρω η έννοια του κεκτημένου δικαιώματος (ΕΑ 9783/1992, Δνη 34, 396) το οποίον αρκεί να έχῃ επέλθῃ κατά την πρώτην συζήτησιν της αγωγής. Η διάκρισις μεταξύ ενεστώσης και μελλούσης ζημίας έχει σημασίαν διά το ωρισμένον της αγωγής, καθ' όσον επί μελλούσης ζημίας απαιτείται όχι μόνον η πάροδος της διαδρομής του χρόνου, (ως αρκεί διά την απαιτήσιν μισθωμάτων ή περιοδικών παροχών) αλλ' επί πλέον και η δικονομική επίκλησις συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών, τα οποία πιθανολογούν την μελλοντικήν ζημίαν του ενάγοντος, η έλλειψις των οποίων επάγεται αοριστίαν της αγωγής. Το ότι η αγωγή συζητείται, ενδεχομένως, μετά την επέλευσιν του χρονικού σημείου το οποίον εις την αγωγήν ορίζεται ως χρόνος μελλοντικής επελεύσεως της ζημίας δεν μεταβάλλει την αγωγήν εις ωρισμένην, καθ' όσον η αοριστία αυτή δεν συναρτάται από το τυχαίον γεγονός του χρόνου συζητήσεως. Απλώς εις την περίπτωσιν αυτήν εάν η ζημία επέλθῃ μεταξύ του χρόνου καταθέσεως της αγωγής και του χρόνου συζητήσεως αυτής θα είναι ευχερής η απόδειξις περί της επελεύσεως της ζημίας.

Εν προκειμένω εις την αγωγήν ζητείται αποζημίωσις εξ αδικπραξίας συνολικού ύψους 8.314,52 ευρώ ως άθροισμα επελθουσών καθ' ήμέραν ζημιών του ενάγοντος κατά το διάστημα από 1.1.2002 έως 31.12.2003 διά το ξενοδοχείον.... και συνολικού ύψους 6.140,54 ευρώ, ως άθροισμα επελθουσών καθ' ήμέραν ζημιών του ενάγοντος κατά το διάστημα από 1.1.2002 έως 28.2.2002 και 1.1.2003 έως 31.12.2003 διά το ξενοδοχείον.

Όμως επειδή η αγωγή κατετέθη την 15.12.2003, εις τα άνω διαστήματα περιλαμβάνεται αίτημα αποζημιώσεως διά καθ' ήμέραν επερχομένης ζημίας διά το διάστημα από 16.12.2003 έως 31.12.2003, ήτοι διά μελλούσας ζημίας ως προς το οποίον δεν γίνεται, ουδ' υπαινικτικώς, επίκλησις συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών, τα οποία πιθανολογούν την μελλοντικήν ζημίαν του ενάγοντος, η έλλειψις των οποίων επάγεται αοριστίαν της αγωγής.

Εσφαλεν όθεν το πρωτοβάθμιον Δικαστήριον το οποίον διά της εκκαλουμένης εδέχθη και κατά τούτο την αγωγήν ωρισμένην και νόμιμον αντί κατά τούτο να την απορρίψῃ ως αόριστον και πρέπει, κατά παραδοχήν του δευτέρου σκέλους του εβδόμου λόγου εφέσεως και του ογδόου λόγου εφέσεως, οι οποίοι επάγονται μεταβιβαστικόν αποτέλεσμα, κατά τα προδιαληφθέντα, να εξαφανισθῇ εν όλω η εκκαλουμένη, διότι η αγωγή σύγκειται εξ ενός κεφαλαίου, ήτοι και κατά την διάταξιν περί δικαστικής δαπάνης, να κρατηθῇ η υπόθεσις, να απορριφθῇ η αγωγή ως αόριστος, καθ' ο μέρος ζητούνται ως άνω αποζημιώσεις διά το διάστημα από 16.12.2003 έως 31.12.2003 και να ερευνηθῇ περαιτέρω κατ' ουσίαν η αγωγή, καθ' ο μέρος εκρίθη ωρισμένη και νόμιμος, παρελκούσης της ερεύνης του ενάτου λόγου εφέσεως, κατά της διατάξεως περί δικαστικής δαπάνης.

Επειδή, εν προκειμένω, από την προσήκουσα εκτίμησιν της ενόρκου καταθέσεως του μάρτυρος, η οποία περιέχεται εις τα ταυτάρια προς την εκκαλουμένην πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως του

πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, (ο ενάγων δεν επεμελήθη της εξετάσεως μάρτυρος), ως και από την συνεκτίμησιν όλων ανεξαιρέτως των μετ' επικλήσεως νομίμως προσκομιζομένων υπό των διαδίκων εγγράφων, τα οποία χρησιμεύουν και διά την συναγωγήν δικαστικών τεκμηρίων, διότι ως εκ της φύσεως των αποδεικτέων επιτρέπεται το εμμάρτυρον, λαμβανομένων υπ' όψιν και των διδαγμάτων της κοινής πείρας, απεδείχθησαν τα εξής.

Ο ενάγων ο οποίος είναι αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός φέρει την επωνυμίαν «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων» και εδρεύει εις Αθήνας, είναι νομίμως συνεστημένος οργανισμός συλλογικής διαχείρισεως κατά την έννοια του άρθρου 54 Ν.2121/1993, με αποκλειστικόν σκοπόν, ως αυτός ορίζεται εις το άρθρον 2 του καταστατικού του, την διαχείρισιν και προστασίαν των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων των μελών του, ήτοι των θεατρικών συγγραφέων, των σκηνοθετών οπτικοακουστικών έργων, των σεναριογράφων, των μεταφραστών και των διασκευαστών θεατρικών έργων, των σκηνοθετών θεάτρου και ραδιοφώνου και των δημιουργών πρωτοτύπων μουσικών συνθέσεων και στίχων διά το θέατρον. Συνεστήθη διά της υπ' αριθ. 6/28.2.1994 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η δε λειτουργία του ενεκρίθη κατά τα οριζόμενα εις το άρθρον 54 Ν. 2121/1993 αρχικώς διά της υπ' αριθ. πρωτ. ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤΑ/Α/Φ15/26127/ 30.5.1994 Πράξεως και ακολούθως, με ταυτόχρονον ανάκλησιν της Πράξεως αυτής, διά της υπ' αριθ. 11081/5.12.1997 Αποφάσεως του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία εδημοσιεύθη εις το υπ' αριθ. 1164/30.12.1997 ΦΕΚ (Τεύχος Β). Εντός των πλαισίων της πραγματοποιήσεως του άνω σκοπού του η πλειονότης των δημιουργών των ανωτέρω κατηγοριών, εν οίς και των σεναριογράφων και των σκηνοθετών κινηματογραφικών ταινιών ως και οι κληρονόμοι αυτών, οι οποίοι είναι μέλη του, έχουν μεταβιβάσει εις αυτόν δι' εγγράφων συμβάσεων τριετούς διαρκείας οι οποίες ανανεούνται κατά την λήξιν των δι' ίσον χρονικόν διάστημα, εφ' όσον δεν καταγγέλλονται από τους δικαιούχους εξ μήνας προ της λήξεως της τριετίας, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εφ' όλων ανεξαιρέτως των έργων τα οποία έχουν δημιουργήσει ή θα δημιουργήσουν εις το μέλλον ή των έργων τα οποία έχουν κληρονομήσει, μεταξύ δε αυτών και το δικαίωμα της δημοσίας εκτελέσεως των έργων των υπ' οιανδήποτε μορφήν και εις οιονδήποτε χρόνον, ως το δικαίωμα αυτό προβλέπεται από το άρθρον 3 παρ. 1 του ν. 2121/1993, το οποίον ετροποποιήθη διά του άρθρου 81 παρ. 1 του ν. 3057/2002.

Επί τη βάσει των άνω συμβάσεων και κατά τα οριζόμενα εις το άρθρ. 55 παρ. 1 του ν. 2121/1993, ο ενάγων δικαιούται συν τοις άλλοις να καταρτίση συμφωνίες με τους χρήστες περί των όρων εκμεταλλεύσεως των έργων, των οποίων δημιουργεί ή δικαιοδόχοι είναι τα άνω μέλη του, ως και περί της οφειλόμενης αμοιβής (στοιχ. α') και να προβαίνει εις πάσαν διοικητικήν ή δικαστικήν ή εξώδικον ενέργειαν διά την νόμιμον προστασίαν των δικαιωμάτων των τελευταίων (στοιχ. ε'). Ως εκ της ιδιότητός του ως οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως έχει την αρμοδιότητα διαχείρισεως ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών διά τα οποία οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθή εις αυτόν οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δύναται δε να ενεργή πάντοτε, δικαστικώς ή εξωδίκως ιδίω ονόματι είτε η αρμοδιότης του στηρίζεται εις μεταβιβάσιν της εξουσίας είτε στηρίζεται εις πληρεξουσιότητα και πάντως νομιμοποιείται εις την άσκησιν όλων των δικαιωμάτων των δημιουργών τα οποία έχουν μεταβιβασθή εις αυτόν ή τα οποία καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα και εν προκειμένω εις την άσκησιν της υπό κρίσιν αγωγής, απορριπτομένου του περιί του αντιθέτου ισχυρισμού της εναγομένης ως αβασίμου.

Η άσκησις δε των πνευματικών δικαιωμάτων τα οποία έχουν μεταβιβασθή κατά τα ανωτέρω εις αυτόν υλοποιείται διά της εκ μέρους του χορηγήσεως ή μη αποκλειστικών αδειών διά τη δημοσία εκτέλεσιν των έργων των δημιουργών ή δικαιόχων-μελών του, δηλαδή διά «κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου που το κάνει προσιτό σε ένα κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο

της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξάρτητα από το εάν τα πρόσωπα βρίσκονται στον ίδιο ή διαφορετικούς χώρους». Εις την δημοσία αυτήν εκτέλεσιν, περιλαμβάνεται και η μετάδοσις των οπτικοακουστικών έργων των μελών του ενάγοντος εις δωμάτια ξενοδοχείου... από συσκευές τηλεοράσεως οι οποίες είναι τοποθετημένες εις τους χώρους αυτούς από την ξενοδοχειακή επιχείρησιν, η εκ μέρους της οποίας διάθεσις των τηλεοπτικών συσκευών εις τους κοινοχρήστους χώρους και τα δωμάτια του ξενοδοχείου.... δημιουργεί τις προϋποθέσεις της δημοσίας εκτελέσεως και καθιστά τις εν λόγω μεταδόσεις προσιτές εις εν νέον κοινόν, υπό την προπαρατεθείσαν έννοιαν.

Η εναγομένη εδρεύουσα εις Αθήνας ανώνυμος εταιρεία υπό την επωνυμίαν έχει την εκμετάλλευσιν του ευρισκομένου εις Αθήνας επί της οδού ..... ξενοδοχείου ... υπό το διακριτικόν τίτλον ως και του ευρισκομένου εις Θεσσαλονίκην, επί της οδού ..... αρ. . ξενοδοχείου υπό τον διακριτικόν τίτλον Τα ξενοδοχεία αυτά ανήκουν εις την πρώτην κατηγορίαν και διαθέτουν το μεν πρώτον 106 δωμάτια και 3 σουίτες, το δε δεύτερον 130 δωμάτια και 8 σουίτες, εις τα οποία (δωμάτια-σουίτες) είναι τοποθετημένες 110 και 131 συσκευές τηλεοράσεως αντίστοιχα, διά των οποίων εκτελούνται δημοσίως οπτικοακουστικά έργα, μέρος δε των έργων αυτών ανήκει και εις το ρεπερτόριο των δικαιούχων μελών του ενάγοντος. Καθ' άπαντα τα έτη 2002 και 2003 εις το πρώτον ξενοδοχείον ...και από 1.1.2002 έως 28.2.2002 και καθ' άπαν το έτος 2003 εις το δεύτερον ξενοδοχείον ..., διαστήματα κατά τα οποία ελειτούργησαν συνεχώς και αδιαλείπτως οι άνω ξενοδοχειακές επιχειρήσεις της εναγομένης η τελευταία μέσω των δεκτών τηλεοράσεως οι οποίοι ευρίσκοντο εις τα δωμάτια του ξενοδοχείου μετ' ὄψεν εις τους πελάτες της δημοσία κατά το διάστημα του έτους 2002 τα ακόλουθα ενδεικτικώς αναφερόμενα έργα των μελών του ενάγοντος:

Την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία - σενάριον ....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν ... , στις 30.3.2002 με ώρα έναρξης προβολής τις 21.27, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία ..... , σενάριον .....), η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .... την 13.6.2002 με ώρα έναρξης προβολής τις 21.29, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον .... (σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .. την 25.8.2002 με έναρξιν προβολής την ώραν 21.26, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία, σενάριον .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν ... την 21.9.2002 με έναρξιν προβολής την ώραν 17.36, ως και εντός του έτους 2003 την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .... την 16.2.2003 με έναρξιν προβολής την ώραν 21.03, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία σενάριον .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν ... την 23.2.2003 με έναρξιν προβολής την ώραν 18.00, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ... (σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .... την 3.5.2003 με έναρξιν προβολής την ώραν 17.57, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία σενάριον .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .. την 15.11.2003 με έναρξιν προβολής την ώραν 22.38.

Περαιτέρω μετέδωσεν εις τους πελάτες της τα ακόλουθα ενδεικτικώς αναφερόμενα έργα των μελών του ενάγοντος δημοσία εις τα δωμάτια του ξενοδοχείου... κατά το διάστημα 1.1.2002 έως 28.2.2002 την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ....(σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν ..... την 29.1.2002 με έναρξιν προβολής την ώραν 16.23, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ... (σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν ..... την 1.2.2002 με έναρξιν προβολής την ώραν 17.58, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .... την 5.2.2002 με έναρξιν προβολής την ώραν 21.20, την κινηματογραφικήν ταινίαν υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία ..... , σενάριον .....), η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν ..... την 22.2.2002 με έναρξιν προβολής την ώραν 17.56. Μετέδωσεν ως άνω εις τα δωμάτια

του ξενοδοχείου... κατά το διάστημα εντός του έτους 2003 την κινηματογραφική ταινία υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία σενάριον .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .... την 2.3.2003 με έναρξιν προβολής την ώραν 18.25, την κινηματογραφική ταινία υπό τον τίτλον .... (σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν ... την 3.5.2003 με έναρξιν προβολής την ώραν 17.57, την κινηματογραφική ταινία υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .. την 24.5.2003 με έναρξιν προβολής την ώραν 21.11, την κινηματογραφική ταινία υπό τον τίτλον ..... (σκηνοθεσία .....) η οποία προεβλήθη από τον τηλεοπτικόν σταθμόν .. την 12.7.2003 με έναρξιν προβολής την ώραν 21.20.

Όμως ενώ διά τη δημοσία εκτέλεσιν των συγκεκριμένων οπτικοακουστικών έργων η εναγομένη θα έπρεπε να είχε λάβει προηγουμένως έγγραφον άδειαν, κατ` άρθρ. 14 του ν. 2121.1993, από τον ενάγοντα και να καταβάλη εις αυτόν το κατ` άρθρ. 56 παρ. 3 του ν. 2121.1993 προβλεπόμενον οικονομικόν αντάλλαγμα, εκ προθέσεως των οργάνων της δεν συνεμορφώθη προς την υποχρέωσιν της αυτήν. Συνεπώς προς τα ανωτέρω κατ` άρθρ. 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993 υποχρεούται η εναγομένη να καταβάλη εις τον ενάγοντα την αποζημίωσιν η οποία συνήθως καταβάλλεται διά το είδος της εκμεταλλεύσεως την οποίαν αυτή επραγματοποίησεν άνευ της άδειας του ενάγοντος. Κατά το αμοιβολόγιον το οποίον ο ενάγων κατ` άρθρον 56 παρ. 3 εδ. ε του ν. 2121/1993 έχει καταρτίσει και γνωστοποιήσει προς το κοινόν με δημοσιεύσεις αυτού την 5.12.2001 εις την οικονομικήν εφημερίδα «...», την 6.12.2001 εις την εφημερίδα της Θεσσαλονίκης «.....» και την 7.12.2001 εις την εφημερίδα της Λαρίσης «.....», η απαιτούμενη ετήσια αμοιβή ανά δωμάτιον με συσκευήν τηλεοράσεως προκειμένου περί ξενοδοχείων πρώτης κατηγορίας, ως τα της εναγομένης, ανέρχεται εις το ποσόν των 6.500 δρχ, ή 19,07 €. Η εν λόγω αμοιβή είναι κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου εύλογος, ανταποκρίνεται δε εις την ωφέλειαν την οποίαν αποκομίζει η εναγομένη και ως εκ τούτου είναι και η συνήθης η οποία καταβάλλεται διά το είδος εκμεταλλεύσεως, την οποίαν η εναγομένη διενήργησεν άνευ άδειας.

Κατ` ακολουθίαν των ανωτέρω δεκτών γενομένων, η αμοιβή την οποίαν η εναγομένη ώφειλε να καταβάλη εις τον ενάγοντα διά την χορήγησιν της προβλεπομένης από την διάταξιν του άρθρ. 14 του ν. 2121/1993 άδειας διά τη δημοσίαν εκτέλεσιν των άνω έργων εις τα δωμάτια των ξενοδοχείων αυτής και ανέρχεται εις τα εξής ποσά: Διά το ξενοδοχείον ... διά το έτος 2002 το ποσόν των 2.078,63 ευρώ (ήτοι 109 δωμάτια και σουίτες προς 19,07 ευρώ έκαστον) ενώ διά το διάστημα από 1.1.2003 έως 15.12.2003 το ποσόν των 2.078,63 ευρώ επί 11,5 μήνες διά 12 ήτοι 1992,02, ήτοι συνολικώς το ποσόν των 4.070,65 ευρώ.

Διά το ξενοδοχείον .... διά το επίδικον χρονικόν διάστημα από 1.1.2002 μέχρι 28.2.2002 εις το ποσόν των 438,61 ευρώ (ήτοι 138 δωμάτια και σουίτες επί 19,07 € επί 2 μήνες διά 12) και διά το έτος 2003 το ποσόν των 2.522 ευρώ (ήτοι 138 δωμάτια και σουίτες επί 19,07 € επί 11,5 μήνες διά 12), ήτοι συνολικώς το ποσόν των 2.960 ευρώ. Συνολικώς δε η εναγομένη ώφειλε να καταβάλη εις τον ενάγοντα διά τας άνω αιτίας το ποσόν των (4.070,65 συν 2.960 ήτοι) 7.030,65 ευρώ.

Συνεπώς, η αποζημίωσιν την οποίαν δικαιούται ο ενάγων από την ως άνω παράνομον και υπαιτίαν συμπεριφοράν της εναγομένης ανέρχεται διά μεν την το ξενοδοχείον ... εις το ποσόν των 8.141,30 ευρώ (ήτοι 4.070,65 επί 2), διά δε το ξενοδοχείον... στο ποσόν των 5.920 ευρώ (ήτοι 2.960 επί 2) και συνολικώς δι` αμφοτέρα τα ξενοδοχεία εις το ποσόν των 14.061,30 (ήτοι 8.143,30 συν 5.920 ευρώ).

Κατ` ακολουθίαν των ανωτέρω η αγωγή πρέπει, καθ` ο μέρος εκρίθη νόμιμος, να γίνη δεκτή ως κατ` ουσίαν βάσιμος, να υποχρεωθή η εναγομένη να καταβάλη εις τον ενάγοντα διά τας άνω αιτίας το ποσόν των 14.061,30 ευρώ νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως και να

καταδικασθή η εναγομένη εις την εν μέρει δικαστικήν δαπάνην του ενάγοντος λόγω της μερικής ήττης της (άρθρ. 178, 183 ΚΠολΔ) κατά το διατακτικόν.

Διά τους λόγους αυτούς

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τύποις και ουσία την έφεσιν.

Εξαφανίζει την εκκαλουμένην υπ` αριθ. 4932/2005 οριστικήν απόφασιν του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τακτικής διαδικασίας).

Κρατεί και δικάζει την υπόθεσιν.

Απορρίπτει ό,τι εκρίθη απορριπτέον

Δέχεται εν μέρει την αγωγήν.

Υποχρεοί την εναγομένην να καταβάλη εις τον ενάγοντα δέκα τέσσαρες χιλιάδες εξήκοντα εν ευρώ και τριάκοντα λεπτά (14.061,30 ευρώ) νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως.

Καταδικάζει την εναγομένην εις την εξ αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας εν μέρει δικαστικήν δαπάνην του ενάγοντος, την οποίαν καθορίζει εις επτακόσια ενενήκοντα πέντε (795) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 25 Οκτωβρίου 2007 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι στις 30 Οκτωβρίου 2007.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ